

CUVÂNTUL STUDENTESC

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII NAȚIONALE A STUDENȚILOR CREȘTINI ROMÂNI

Redacția și Administrația: Bulevardul Schitu Măgureanu Nr. 2 (Palatul Soc. Stud. în Medicină)

Apare bilunar
sub îngrijirea unui
comitet

Naționalismul realist

Internationalismul e forma
grandioasă și pompoasă a
naționalismului.

Observatorul critic al vieții
noastre publice ar putea stabili
cu precizie, pe temelii faptele,
că în măsura în care conducă-
torii țării noastre s-au dovedit
neputincioși în deslegarea pro-
blemelor românești, în aceeași
măsură au devenit rând pe rând,
mai mult sau mai puțin inter-
naționalisti. Uneori pe față; cele
mai adesea subteran și mascat,
adică masonic. Din punct de
vedere al problemelor române-
ști, francmasoneria, — această
formă inavutabilă a internațio-
nalismului, — reprezintă pentru
omul nostru public, desăvârșit
și naiv, un fel de refugiu
miraculos, un fel de fabuloasă
și iluzorie „iarbă-farelor”, cu
care el crede că ar putea des-
cuia lacătele acestor probleme.

Rezultatul? Cu cât hruba
subterană capătă mai numeroși
adeșți din „el ta conducătoare”,
cu atât mizeria în țară crește.
Fiindcă francmasoneria, care e
intr'adevăr o forță internațională
organizată, nu tinde, cum crede
navul nostru om public, la re-
facerea economică a României,
ci la depozitarea noastră siste-
matică de avutul național. Des-
legarea problemelor noastre
de ordin material pe cale inter-
națională înseamnă, în realitate
vînderea noastră în mâinile
streinilor.

Dar afară de această formă
practică, economică, a interna-
ționalismului, există încă una
de ordin ideal: pacifismul. Pa-
cificismul e încă una din iluziile
grandioase cu care ne orbește
francmasoneria. Dece? Este pa-
cificismul un lucru rău? Evident
că nu! El ar trebui să fie,
din potrivă, aspirația profundă
și permanentă a tuturor popo-
relor. Dar în același timp când
ne predica pacifismul salva-
tor, popoarele Europei se înar-
mează unele împotriva altora
cu o frenetă și o amplexare
pe care n'a cunoscut-o istoria
omenească. Conflictul sângeros
stău gata să izbucnească vulca-
nic în orice moment. În ce pri-
vile România, hotarele ei, cu
excepția unei cîmăci, sînt pîn-
dite de dușmani de moarte. În
asemenea condiții, ce înseamnă
oare pacifismul masonic ce ni
se predica nouă, cari nu duș-
mănim pe nimeni, decât o ten-
tativă de a clofoziza și de a
paraliza energia românească?

Prin urmare, fie economic,
fie pacifist, internaționalismul
masonic reprezintă pentru noi
o primejdie continuă. A-l îm-
brăși înseamnă a ne acapă de
iluzii disperate, a abdică dela
avutul și puterile noastre proprii.
E politica înșelătoare.

Deacum, această direc-
tive, stă doctrina și acțiunea
naționalistă. Dar naționalismul
este un simplu protest împo-
triva internaționalismului? Dacă
ar fi numai atât, n'ar fi nimic.
Fiindcă protestul negativ nu re-
zolvă nimic, iar cine acceptă
negativă ca principiu conducător
nu e naționalist, ci anarhist. E

fiul haosului, iar nu al ordinii.
Naționalismul e afirmativ și po-
zitiv, în opoziție cu interna-
ționalismul masonic care e ne-
gația sistematică a puterilor cre-
atoare naționale. Există un sin-
gular popor pe lume în viața
cărui naționalism și interna-
ționalism nu sînt două forțe
opuse, ci două nume ale ace-
leiași forțe: poporul evreu.
Și e singurul popor cu a-
devărat internaționalist fiindcă
n'are patrie. În lipsa acestei
patrii concrete, internaționa-
lismul evreesc nu e altceva decît
forma solidarității de rasă, îm-
pusă de faptul risipirii în lume
a fiilor lui Israel. Internațio-
nalismul evreesc este prin urmare
o putere morală care ține loc de
patrie concretă. Astfel, când
zicem că evreii sînt internațio-
naliști fiindcă sînt naționaliști,
nu exprimăm un paradox, ci
un adevăr care este numai al
poporului evreu. Paradoxală e
numai situația acestui popor,
fiindcă e excepțională.

Pentru popoarele cu patrie
concretă, internaționalismul e
de neconceput, el fiind înlocuit
de patria concretă. Pentru un
român, de pildă, a adera la
internaționalism masonic în-
seamnă a-și nega patria și a se
integra în naționalismul evreesc.
Iată de ce naționalismul nostru
nu e o simplă negație, ci o
mare afirmație a puterilor pro-
prii de care dispune un popor.

Față de politica defeciu-
lului internaționalist care, prin
lășitate, avea să ne ducă la
robia economică și la paraliza-
rea energiei suferite, naționa-
lismul afirmă în mod necesar
drumul în puterile creatoare
ale rasei, în genul național.
Prin această afirmație nu înfe-
legem patosul verbal și găunos
al pașoptiștilor, ci spiritul cre-
ator de fapte în toate dome-
niile vieții naționale. Dacă na-
ționalismul nu tinde la faptă,
el rămîne o simplă fudulie ne-
roasă. Condiția naționalismului
ca expresie și ideal al puterilor
vitale ale unui popor, e să fie
creator și pozitiv. Să fie realist,
— adică legat de lucruri, cunos-
cător de lucruri, organizator de
lucruri, dătător de sens înalt
și unic tutore al lucrurilor din
această țară. Studiul temeinic
nu duce la cunoașterea acestor
realități; credința fanatică în
viitorul rasei noastre la orga-
nizarea și transformarea acestor
realități. Fără cunoaștere temei-
nică și fără acțiune organizată
nu se poate concepe naționa-
lismul. Un internaționalism fu-
sionat, filtrat sistematic în con-
cepțiile noastre conducătoare ne
duce la dezagregarea organ-
ismului național, la pustirea en-
ergiei și la neîncrederea în noi.
În căjiva am ai ajuns cerșeto-
rii Europei.

Naționalismul tînar e dato-
ria să distrugă scepticismul ofi-
cial și să înfrăcășească puterile
amorte în torontul acțiunii
creatoare. România are altă
menire decît aceea de cerșe-
toare a Europei.

Nichifor Crainic

Soyez les bien venus

Après la Grande Guerre, les
Etats Nouveaux et agrandis,
ressentaient un besoin naturel
de coalition pour la consoli-
dation de leurs nouvelles fron-
tières, instituées d'après leurs
justes exigences et nul ne douta
qu'un accord était possible et
favorable aux trois Etats de
l'Europe Centrale: la Roumanie,
la Yougoslavie et la Tcheco-
slovaquie. Ce pacte accompli,
il s'ensuivit de la part de la
jeunesse estudiantine un désir
de collaboration plus effective,
qui germait petit à petit, devint,
si nous pourrions mieux nous
exprimer, un besoin nécessaire.

Déjà, ces trois peuples étaient
poussés vers ce but par leurs
liens historiques, qui, rappelés
nouveau, eurent une grande in-
fluence sur leurs relations ré-
ciproques. Maintenant la nou-
velle génération est comme em-
preinte de cette idée de con-
naître tout ce qui pourrait ap-
porter un bien réel à son exis-
tence difficile d'aujourd'hui. Elle
veut, elle aussi, suivre les
pas de ses pères, et contribuer,
en quelque sorte, à son réle-
vement intellectuel.

Et voilà, qu'en 1929, à Cluj,
grâce à l'appel amical de l'U-
nion Nationale des Etudiants
Chrétiens Roumains, se réunit
un Comité, qui, discutant à
fond les questions, posa le prin-
cipe de statu quo, d'ailleurs de
droit et de fait, servant comme
pierre de touche à son activité
postérieure.

Et cette activité, on l'a bien
remarquée à Prague, par la sé-
riosité des sujets traités. On
goutte aujourd'hui à Bucarest,
grâce aux dirigeants éclairés de
la P. E. E. les fruits les plus
doux pour un étudiant. Et,
croyez, chers congressistes, que
vous faites beaucoup pour cette
cause. Vos pères et mères,
en voyant s'exprimer vos sen-
timents d'amour sincère et mu-
tuel, vous connaîtront d'avance.
Vous leur direz tout ce que
les Roumains de la Grande
Roumanie sont et seront pour
eux; car, ils veulent penser,
sentir et agir comme eux, car
ils veulent vivre en leur vie.

Nous ne pouvons vous sou-
haiter, en cette heure solennelle,
qu'un salut étudiant; estu-
diant d'aujourd'hui, car nous
seuls étudiants pouvons com-
prendre comment résonne ce
mot. Vous l'entendez comme
s'il venait de tous les coins de
la Grande Roumanie, du Dnie-
ster au Danube, de la Mer Noire
jusque chez vous, vous dire
«Soyez les bien venus».

— ORO —

Procesul colegului G.
BEZA se va judeca în fața
Curții cu Jurați, în ziua de
7 Mai a. c.

Numerosi avocați s'au în-
scris ca apărători.

Va fi procesul întregului
românism năpăstuit și vio-
lentat de politicienii furbi.

Atac — contra-atac.

O țară flagelată își cere violent dreptul la viață. E uman.
Ani lungi de carnaval, însămănțați cu verbalistică deșănțată, au mișcat o
parte din generația bătrână, complăcută în afaceri și literatură de alcov.
Astăzi, când reacțiunea se ivește, profitorii organizați în partide, se apără
cu furie.

Procesul de evoluție al unui popor, impune înlăturarea a tot ce e perimat.
E în această o necesitate istorică, de ne tăgăduit. Nu i se poate opune nimeni.
La vremuri nouă, logic, se impun oameni noi. Căci, hotărât, cu grinzii pu-
trede nu se poate construi un edificiu viabil.

Suntem supra-saturați de promisiuni. Dezideratele au rămas pe hârtie, plite
într'un dosar oarecare, așiderea declarațiilor, în vînt.
Dorind realizării generația mea aruncă mînușă.
Suntem în slujba unui adevăr — nu putem fi învinși.
Și mai presus de toate suntem tineri.

Calculul îngust, meliculos, cu refugieri în măteasă, e bătrânește rece și an-
chilozat.

Afirmarea neșovăită, vijelioasă, a vieții unui popor se naște din spontan —
recte tinerețe. Și tinerețe e luptă.

Nimic nu se plămădește valoros, viu până la săbăteac, decât prin luptă. Noi
nu numai c'o acceptăm, dar ne-o însușim integral, fiind singura putință de viețu-
re a generației noastre, pusă în slujba României de mâine. E în această embrionul
rezolvării problemei de depășire — plămădirea statului modern și superior, chin-
tesenja secolului XX.

Lupta nu e ușoară și trebuie dusă pe toate tărâmurile, disciplinat, contra
mediocrității organizate, în care politicianii se complac, huzurează și asasinează.

Intransigența ni-e singura prietenă.

Credem în Dumnezeu și'n viitorul acestei Românii.

Inchinătorii vitejiei, suntem ferm de cîșt de a ne face datoria până la ultimul.

STUDENTIMEA ȘI REGELE

de Gh. POPESCU-BOTOȘANI

Am avut dela Restaurație
încoace, necontenite încercări
de afară, manifestate
vădit deseori, de a se îndepărta
Studentimea de Rege.

Recentele serbări Jubi-
liare ale Universității din
Cluj, au arătat clar încă
odată, că Studentimea a
fost oprită să-și deschidă
nestingherit sufletul, către
Cel ce-i întruinește vîile as-
piranții constructive de
viitor; — au fost chiar mo-
mente când Regele, adre-
sându-se în discursurile
Sale, direct studenților,
căuta zadarnic cu ochii prin
sală fețe tinerice.

La o serbare a Universi-
tății, studenții nu s'au putut
apropră de Regele lor; nu
au putut simți fiorul adora-
țiunii de Rege, prosternă-
du-l-se înaintea.

De această dată, nu s'a
permis studenților, ca acum
10 ani la inaugurarea Uni-
versității, să-l se facă Rege-
lul, tînar și El, și o primire
caldă, tînerescă în casa lor
— Centrul studentesc, Pen-
trul Maior, — unde fără pro-
tocol sec, ci comunicativ,
tineri, să-și deschidă sincer
comora de generoasă nă-
zuință de bine pentru acest
neam necăjit.

La Brăila, cei 5000 de stu-
denți, din toate colțurile de
țară, adunați în Congres
general anual, au aclamat
frenetic pe Acela în care
văd cărmăciul neclintit al
vremilor grele dinaintea
noastră și făptuitorul ho-
rărit al aspirațiilor înal-
te ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către
Congres a arătat că nimic
nu poate despărți pe Rege
de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interese-

de defăimări, au oprit stu-
dentimea în ziua de 10 De-
cembrie — zi de simbolică
sărbătoare — de a manifesta
împunător pentru Rege —
dând naștere chiar la in-
cidente degradante pentru
provocatori.

Aceste fapte constituiesc
pentru noi, de altfel, exem-
ple concludente în plus.
Continuăm am semnalat
acțiunilor, deschise sau ma-
scate, de a sfărâma legătura
de dragoste reciprocă și
devotament dintre Rege și
Studentime.

Această acțiune a fost
dusă sistematic: s'a lăsat
sus, la Rege, prin informare
intenționat deformată a
adevărului, și jos, în rân-
durile studenților, prin
răspândirea de svonuri
criminale și tendențioase,
provocatoare de neliniște
și reacțiune în cugete curate.

În fața acestor situații,
conducătorii ai studen-
tului, tînar și El, și o primire
caldă, tînerescă în casa lor
— Centrul studentesc, Pen-
trul Maior, — unde fără pro-
tocol sec, ci comunicativ,
tineri, să-și deschidă sincer
comora de generoasă nă-
zuință de bine pentru acest
neam necăjit.

La Brăila, cei 5000 de stu-
denți, din toate colțurile de
țară, adunați în Congres
general anual, au aclamat
frenetic pe Acela în care
văd cărmăciul neclintit al
vremilor grele dinaintea
noastră și făptuitorul ho-
rărit al aspirațiilor înal-
te ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către
Congres a arătat că nimic
nu poate despărți pe Rege
de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interese-

de defăimări, au oprit stu-
dentimea în ziua de 10 De-
cembrie — zi de simbolică
sărbătoare — de a manifesta
împunător pentru Rege —
dând naștere chiar la in-
cidente degradante pentru
provocatori.

Aceste fapte constituiesc
pentru noi, de altfel, exem-
ple concludente în plus.
Continuăm am semnalat
acțiunilor, deschise sau ma-
scate, de a sfărâma legătura
de dragoste reciprocă și
devotament dintre Rege și
Studentime.

Această acțiune a fost
dusă sistematic: s'a lăsat
sus, la Rege, prin informare
intenționat deformată a
adevărului, și jos, în rân-
durile studenților, prin
răspândirea de svonuri
criminale și tendențioase,
provocatoare de neliniște
și reacțiune în cugete curate.

În fața acestor situații,
conducătorii ai studen-
tului, tînar și El, și o primire
caldă, tînerescă în casa lor
— Centrul studentesc, Pen-
trul Maior, — unde fără pro-
tocol sec, ci comunicativ,
tineri, să-și deschidă sincer
comora de generoasă nă-
zuință de bine pentru acest
neam necăjit.

Răspunsul Regelui către
Congres a arătat că nimic
nu poate despărți pe Rege
de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interese-

de defăimări, au oprit stu-
dentimea în ziua de 10 De-
cembrie — zi de simbolică
sărbătoare — de a manifesta
împunător pentru Rege —
dând naștere chiar la in-
cidente degradante pentru
provocatori.

Aceste fapte constituiesc
pentru noi, de altfel, exem-
ple concludente în plus.
Continuăm am semnalat
acțiunilor, deschise sau ma-
scate, de a sfărâma legătura
de dragoste reciprocă și
devotament dintre Rege și
Studentime.

Această acțiune a fost
dusă sistematic: s'a lăsat
sus, la Rege, prin informare
intenționat deformată a
adevărului, și jos, în rân-
durile studenților, prin
răspândirea de svonuri
criminale și tendențioase,
provocatoare de neliniște
și reacțiune în cugete curate.

În fața acestor situații,
conducătorii ai studen-
tului, tînar și El, și o primire
caldă, tînerescă în casa lor
— Centrul studentesc, Pen-
trul Maior, — unde fără pro-
tocol sec, ci comunicativ,
tineri, să-și deschidă sincer
comora de generoasă nă-
zuință de bine pentru acest
neam necăjit.

Partidele noastre politice nu
mai pot face față problemelor
de stat, de acie, alternanța lor
la guvernare a sistat, și pentru
aceasta, soluțiunea viitoare se
agită între ideea unui guvern
de personalități și a unui gu-
vern de dictatură.

Dispariția partidelor politice
va reprezenta o ușurare pentru
țară; că aceste partide, nu au
făcut nimic pentru țară, se
vede: — e suferința generală
în care ne zbatem; că nu mai
pot face nimic — e evident: —
soluția factorului decisiv con-
stituțional tinde tocmai la su-
primarea lor.

Guvernul de personalități este
o utopie: — care sunt perso-
nalitățile? după ce le recu-
noaștem? cine și după ce su-
gestii le alegem? deci, ce criterii
sigure și garanție serioasă a-
vem, că vom putea avea un
guvern de personalități, și nu
vom avea mai sigur, un guvern
de lichele?

Guvern de dictatură, — este
o aventură: fiindcă lipsește a-
cel prestigiu — să zicem mă-
car moral — indispensabil, al
persoanei ce-l preconizează. In-
dispensabil — pentru a obține
măcar pentru un minut, acel
consens pasiv al unei nereac-
țiuni violente momentane.

Guvernul de personalități sau
de dictatură, ca reacțiune im-
potrivă partidelor politice —
nu poate reuși; în primul loc,
fiindcă nu are a se redija cu
persoane, decât tot din același
alut al clasei ce, până mai eri,
conducea țara prin firmele par-
tidelor politice; și în al doilea
loc, pentru că asemenea gu-
verne prin natura lor, nu pot
avea contact cu masele, condi-
ție indispensabilă a unei li-
nistite guvernări.

Dispariția partidelor politice
ca organisme competente a so-
luționării treburilor publice și
nebulia soluțiilor guvernelor
de personalități și dictatură,
pune în plină lumină: greaua
criză a clasei noastre condu-
cătoare.

Am găsit tot, clasa noastră
conducătoare nu mai poate stă-
păni funcțiunea de conducere
sau suntem pe punctul să gă-
jim totul, trăim din mila îm-
prumuturilor străine, puhoiul
de legi, svărite asupra țării, a
determinat crearea Consiliului
Legislativ pentru a le descurca,
— funcționarii nu sunt plă-
tiți cu lunile, școlile și spita-
lele se închid, corupția se în-
bînde — comisiunile ministri-
lor sunt lucruri cari nu mai
impresionează — cetățeni pa-
nici, uzând de dreptul constitu-
țional de intrunire, sunt îm-
puscați, iar importante ramuri
de administrație și activitate pu-
blică sunt amenințate, să între
pe mîna unor ilustre incapaci-
tăți.

Clasa conducătoare este în
plină criză și nici nu putea fi
în altă situație.

Falsificarea timp de 50 de
ani a regimului nostru consti-
tuțional, a împiedicat formarea
unei elite naționale, conducă-

toare a intereselor superioa-
le țării.

Noi am avut o constituție
scrisă, și o altă constituție,
aplicată.

După constituția scrisă: li-
bertatea individuală este ga-
rantată, — în fapt, cel mai timp
dintre subcomisari și cel mai
zahărit dintre prefecți de po-
liție, te poate aresta ori când,
cîteva zile sau cîteva ceasuri,
pentru a-ți da drumul la urmă,
ca nevinovat!

Votul, e universal, obligator
și secret, unele însă, se fură
și se schimbă!

Intrunirile sunt permise, co-
municarea ideilor prin scris și
grai este liberă, și totuși, în
fiecare an dl. Zelea-Codreanu
stă, cîte cinci luni închis, pen-
tru vina de a lua în serios dis-
pozițiile constituționale.

Țara, sau politicienii, a trăit
cu două constituții: una legală
și una a bunului plac, ca ne-
gustorul necinstit, care huzurează
cu două registre, ca să-și poată
escroca mai bine creditori în
folosul său personal, pregă-
tindu-și din timp un faliment
fraudulos.

În situațiunea aceasta, nu
guvern de personalități sau
de dictatură, ci instaurarea
legii în locul ei de domnie.

Lăsați credințele națio-
nalismului integral, iubii or-
de țară, de lege, de tron
și de neam, să pătrundă
la sate; lăsați masele să
răspundă la chemarea miș-
cării naționale. Nu fal-
sificați — prin aplicare și
nu înlocuiri prin lovitură
de stat regimul nostru con-
stituțional; și atunci, din
baza mare de selecție a
întregului nostru neam vor
întra noi puteri de viață
în clasa noastră conducă-
toare regenerată, și în ca-
dru organizatiunii sociale
de azi, care nu și-a trăit
încă vremea, sub raportul
înfăptuirilor ce le poate
da — vom avea și guver-
nul, care ne trebuie și so-
luțiile, cari se impun.

Majestatea Sa, a bleveolt a onora
cu înalta Sa prezență reprezentanții
dus de Opera Română în onoarea
congruilor Micii Integrități Stă-
denției. În pauze, Majestatea Sa
s'a întruinut cu conducătorii stu-
denției din cele trei țări.

HITLER

de NIC SIM. IONESCU

Epocile de frământări au dat
naștere la incontestabile valori
umane. Războaiele jalonează,
în istorie, apariții uluitoare. E
poate în această necesitate
combatanților, cu mentalități
lor specifică de răzvrătit, din
a căror rînduri au irupit con-
ducători de mulțimi.

Mărginindu-se la considerații
generale putem citi două mari
energii: Mussolini și Hitler.

În presa noastră s'a vorbit
desul da mult despre teno-
meul Benito Mussolini, dar
puțin despre Adolf Hitler. Vom
începe astăzi, într'un spațiu
desul de restrîns, pe care-l
poate oferi un folioțon — a-
ceasta în jurul cărui lui Fre-
deric Hitler, Hitler ou le guer-
rier dechisă.

O necesitate de ne tăgăduit,
în epoca tuturor premergătoare
războiului, impunea un curent
nou, cele autentice fiind pa-
sionale.

Antagonismul dintre națio-

dreaptă, amintite mai sus, erau
simplele dibui, apariții vreme-
nice și mărunte. Ele nu puteau
ajunge la un rezultat, fiind
conduse de oameni mediocri,
lipsiți de o energie canalizată,
creatoare și de spirit organi-
zator.

Liberalismul și parlamenta-
rismul falimentare, problema
statului modern și superior for-
mulată, naționalismul și socia-
lismul, fiecare pe cont propriu,
caută s'o rezolve.

Era necesară o formulă îm-
păciuitoare și mai presus de
toate se simțea nevoia unui
om, pe care Austria îl dote.

Marc orator, agitator și or-
ganizator, înul svel, cu ochi
minunați, care în 1915 trecuse
din Austria în Bavaria, rămă-
nând până la sfîrșitul răboi-
ului un mare necunoscut, avea
să-și spună cuvîntul. Adolf
Hitler, supusul austriac, nena-
turalizat în Germania, omul
care n'are nici astăzi dreptul
de a vota sau de a fi ales.

În 1919, împreună cu ingi-
nerul Gottfried Feder, pus ba-
zele partidului național-socialist.
Programul politic cuprîdea
to limitări: lupta contra so-
cialismului internaționalist con-
tra evreilor, contra parlamen-

tarismului, contra Habsburgi-
lor și o politică revanșardă
față de Franța.

Cel economic fu formulat
de Feder, Partizan al proprie-
tății private, luptînd con ra-
bursei și a bancherilor, eco-
nismul partidului distinge
două feluri de capital: a) cre-
ator, german, productiv și b)
jălcător, iudaic, parazit, in-
ternaționalist. Primul spiritul
și înfîrșit, lupta acerbă con-
tra cel de-al doilea.

Aproape simultan, Sorel dă-
duse la doi oameni — Musso-
lini și Lenin — putința de a
transpune în viață un via. O
demonstrăză clar Georges Va-
lois în volumul „Le fascisme”.

Această suport proletarian, a-
celasă tendință către dictatură
— cartea de căpătîi: «Re-
flexions sur la violence».

Lenin ulti un singur lucru
din opera vizionarului Sorel —
proletariatul să dăla burgho-
ază din energia sa.

Săngeros și mai puțin cla-
văzător o suprimă.

Contra, Mussolini utilizează
burghoia.

Aceasta e singura tală a
prăbușirii omului și a victoriei
celui alt.

Hitler pus în fața a două
fapte implinite, temperament
războinic el însuși, văzu

SPICUIND PRESA

CALOMNIATORII DE TOTDEAUNA

În congresul Micii Înțelegeri Studențești, anumiți presa nu a văzut altceva decât o nouă ocazie de a calomniar studenții. După ce reproduce comunicatul Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români care anunță modificarea programului congresului din cauza neparticipării studenților lugoșeni, refuzul de a participa la evenimentele interne, „Dimineața” face comentarii:

„Informația dată de „Unirea studenților români” în privința suspendării congresului Micii Înțelegeri, are explicație stranie și dovedește până unde se ajunge cu anumitul spirit care bătute astăzi în universitățile din România.

Este drept că delegații lugoșeni, plecați spre București într-o delegație foarte numeroasă, au avut, în gara Belgrad, un conflict cu autoritățile, din care cauză au renunțat la călătorie. Însă, pe lângă acest incident, s'au întâmplat și aici, în Capitala noastră, unele fapte de natură să facă imposibilă desfășurarea congresului. Anume, delegația cehoslovacă este condusă de d. Fischer, student evreu.

Se înțelege dar că atitudinea cehoslovacă nu poate fi nici un moment asemănătoare cu a delegaților români, desenați de „Centralul studențesc creștin”. Căci dintr-o parte, delegații cehoslovaci au o atitudine de a nu ține seama de d. Fischer — care nu este de origine cehă, cum s'a spus neînțelept în ziarul „Dimineața” — și au fost înveștate de impresiile de prietenie, care le-a fost dovedită. Dintr-o altă parte, delegații cehoslovaci au o atitudine de a nu ține seama de d. Fischer — care nu este de origine cehă, cum s'a spus neînțelept în ziarul „Dimineața” — și au fost înveștate de impresiile de prietenie, care le-a fost dovedită.

Într-o oratoriu care a luat cuvântul din partea gazdelor, pentru arătarea de bună voință, a fost și d. Traian Cotigă, noul președinte al „Centrului”, și conducător în „Garda de fier”. D. Cotigă a crezut nimerit să facă o expunere a concepțiilor sale.

Urmarea firească a fost că d. Fischer, apăsând politica exagerată a colegilor săi de la centru, a refuzat să le întindă mâna și să le răspundă. Întreaga delegație cehoslovacă a fost sosită cu președintele ei și surprinsă neplăcut de primirea care se făcea.

Cum și delegații români au priceput situația, la felul lor, incidentul a fost discutat, de comitetul „Centrului”, cu adunatul că d. Fischer și delegația cehoslovacă și-au permis să „vină la mormântul eroului necunoscut român”, când a depus coroana protocolară.

Efectul discuțiilor se vede. Comunicatul prin care se modifică programul congresului este elocvent.

Dar mai elocventă este atitudinea studenților cehoslovaci, care au avut curajul și demnitatea să dea cuibele de civilizație și de bunăcuviință.

PĂZITORII LINIȘTII PUBLICE

Trăim zile de mână și reștie. Răul e evident; nimeni însă nu-l cunoaște cauza. Inițiativa noastră bărbătească de stat cauză cu mirare în jur, ca și cum n'ar cunoaște rodul semintelor, aruncate de propria lor mână.

Pentru îndreptare s'au luat cele mai severe măsuri (pentru păstrarea ordinii și respectarea legilor, s'a mers până la celerarea acestor legi). Arestări de parca am fi în plin paradă, rugă, urmărire, percheziții și excluderi. Astfel au fost cînșinați din școli o serie de elevi, atribuiindu-le-se vina gravă, de a fi naționalisti; într-adevăr, acești „disciplinari” își iubesc prea mult țara! Dar aceștia erau singurii mînși să păstreze mîine trează conștiința românească; școlile și universitățile rămânând să adăpostească atîta gemeni comunisti, atîta străini și în-ăstărați, analfabete și de înalți sentimente „umanitariști”, patrioți români de mîine... Asigur însă pe bunii Români

că, niciării elevi nu-și făceau mai bună educația morală și națională ca în „cuibele anarhiste”. În culturile elevilor muncesc intens, cîștit și disciplinat; învățau să-și iubească mai presus de toate țara și Dumnezeuul patriilor lor, să urască minciuna și nedreptatea; își însușeau noțiunea de demnitate românească, care dă loc la tăcută echivocuri astăzi. Își formau caracterul și înțelegerea rolului conștiinței care nu-i o marfă traficată pe înalte piețe sau la colțurile de stradă; că valoarea ei nu fluctuează cu suferințele și suferințele; că în multe cazuri, pentru adevăr, a unor mîini comuniste.

Între cât e vinovată organizația, când unul din acești copii a creșt? Poate fi ea disolvată (pe hîrtie bînzîndu-se), pe acest motiv?

S'au nălmășit în zădăr anumiți domni de strea noastră morală — li învîlmășim să-și facă un nălmășit autocamion.

Iubitorii al tradiționalismului, viețuind printre înșul nu putem condamna arta modernă sănătoasă. Din potrivă. E în aceasta însăși procesul de depășire.

Formele, imperioase în unele domenii, sunt cu totul neglijabile în artă. Însul care se complăce în ele se poate numi ori cum, numai artist nu. Formelele în artă sunt pentru imbecili, faurii și snobi.

Cerem creație. Nu e de ajuns numai talent. Talent poate avea și un fotograf.

Sacrificat ca Luchian, ori victorios ca Grigorescu — opera de artă se cere adănc frământată în originalitate. Astfel concepem creația.

Aplaudăm modernismul din sfîșierile celui mai de talent caricaturist român, Ion Sava, ridicându-ne împotriva așa ziselor ultra-modernisti, sau supra-independenți, cultivatori ai prosului-gust lădăc, a celor nebuni colective semnați: Marcel Iancu, M. H. Maxy, Victor Brauner, B. Herold, S. Perahim etc.

Sunt câteva considerații introductive, pe cari le-am crezut necesare.

CATEVA EXPOZIȚII VECHE

Sala ziarului „UNIVERSUL”
ARTUR VERONA — Bătrîn. Cu aceleași tablouri de dimensiuni mar. Colorit puternic. Pe alocuri desenează suferă — e imputarea ce i-o aducem. Un ansamblu luminos într-o sală frumoasă.

TEODORESCU - SION. — Cromatică superioară. O bife veșnică-lăudă de culori. Pânze comunicative, pe care privirea pătrunde ne știind unde să se oprească.

SI NOVI
Sala „ILEANA”
GRUPUL NOSTRU — O tinerețe sprintenă cu un salt. Un act de curaj colectiv. Nici n'ar fi putut fi altfel. Odată cu primăvara. Patruzezeze sculptorii și pictorii tineri. O primăvară zbucnitoare ce anunță o vară curândă și coaptă.

Sala „MOZART”
AL. IONSCU-IAȘI — Nea-dăruit o bucurie rară, cu desimele în peniță și aqua-fortă. Una din marile promisiuni. Într-o noapte noastră mulțumire.

TABAC — Ghips, bronz și ceramică. Un mare talent. Multă viață și mișcare. Într-un material de multe ori ingrat — ghipsul. Însemn: Nr. 1. Dela căr-ciumă; 6. Coif de stradă; 8. Un flăcău; 11. Jurnalistul.

T. SAVOPOL — Își întin-tează expoziția „Bucureștii care se duce”. Bine că se duce dragă domnule Savopol. Ne închipuim că nu vei mai expune din lipsă de subiecte. Aceasta ca o mângâiere pentru dumnea-ta și o adăncă bucurie pentru noi. Altfel păcat de boiele, până și timp.

STRAMBU — Senin și im-bietor ca un zămbet. Un mare talent și o tehnică superioară. Semi-nud (43) cu sîni pie-țoși și profil pur. (36) Fetiță rîzînd — adorabilă. Apoi: Sa-lu roșu cum e focul (34); Privind un album (45); Dela noaptea învîrî; D-șoara Ju-lietă (79)...

Sala „ILEANA”
OH. M. CANTACUZINO — Curaj reciproc: de a expune domnia-să și de a o vizita noi. De unde să înceapă?

Tânăr — mi-au plăcut întotdeauna nudurile. De data aceasta însă m'am îngrozit. Nudurile domnului Cantacuzino te lovît urgent la călugărie. Fe-mel masculizate, atletice, cu urme vădite de viciu și gra-țiozitate de bastiment. O tendin-ță, discutabilă calitativ, către fe-melina-batoză, gata de a te trece prompt, grațios și aviator la parter.

Flori evocative de grădini bulgărești, cu reminiscențe de sorocor și sperment. O bască pe care am privit-o dela toate distanțele posibile și care ne-a inspirat titlul: „Ba-sălia în chip de alvita”.

Remarcabile: 48. — Balcon pe mare; 57. — Priveliște de iarnă; 81. — Casa del Dia-voło etc.

Sala „MOZART”
ADAM BALȚATU — Mult bun simț, pe care l'as ruga să-l recomande doamnei (sau dom-nului, îmi scapă) de vis-a-vis. Balțatu — nume trislab și arhaic, pictura tri-ciclică — flu-iditate, puritate și energie.

Castelul (15) minustat, în fund, cu arbori prevestitori de furtună și cer idem. Toamnă în livadă (14) — realizare su-perlativă. Coif galben (9) — Copaci cu reflexii de aramă. Palatul vechi — Veneția (32). Profil (40). Cîteva aquarele și altele pe care spațiul nu-mi dă voie să le enumăr și comentez.

PROCESUL STUDENȚII VIZITÂND PE CEI DIN ÎNCHEȘARE
Ca un adevărat mare duhov-nic, S. S. Preotul N. Georgescu-Edineț dă Biserica Studen-țescă Sf. Anton — Curtea Ve-che, s'a dus în închisoarea Vă-cărești să ducă mîngăierea bie-ricii celor ce suferă pentru o cauză românească. Le-a dat a-limenie și suma de 1000 lei.

Părintele Georgescu pătrunde tot mai adănc în suferințele milior de studenți români la capitală.

La 27 Martie va avea loc procesul elevului C. Dumitrescu.
Este de observat că întru apărare ticălosului Socor, oc-naș și director de ziare, au sîrit toți fruntașii politicia-nismului venit.

Zecl de frunțai al barei s'au înscris ca apărători pentru sus-nimutul trădător, lichele și li-cherule, ce din ordinal lojeilor masonice vor țerfel, cum au mai rădut de altfel, sufletul românesc.

Profesioniștii calomniel
D. Corneliu Zelea-Codreanu a introdus șapte plîngeri contra directorilor ziarelor „Adevărul” și „Lupa”. — Socor și Fagure — prin care cere a se deschide ac-tiunea publică pentru calom-nie prin presă, deoarece prin foile ce le stau la în-demnă, au publicat articole tendențioase și ofen-satoare asupra acțiunii naționaliste și a conducă-torilor ei.

Viața unei națiuni este închinată culturii.
Ritmul civilizației și con-structurile specifice țării noas-tre, chiar dacă pot diferena- conceptii sociale contrarii, manifestate de diverse ge-nerații, adaptate diferi-tilor împrejurări, mențin totuși, același linie direc-toare: Ideala de cultură națională.

Azi, Regele Țării acordă, acestel preocupări de tot-deauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal și o oferă de ideal tinerel ge-nerații.
Generația tînără, crea-ută în războiu, va lupta pentru El și în numele Lui, cu înfrigurare și devo-tament.

CH. POPESCU-BOTOȘANI
Președinte al U. N. S. C. R.

Un profesor universitar la bara justă ei
Atîta timp, cît domnul pro-fesor universitar Em. Antonescu rămănea o personalitate sus-ceptibilă de capăt și ușor re-gimentabilă în „disciplina so-cialisto-democratică”, portretul d-sale, însoțit de articole elo-gioase, apărea la loc de cinse în coloanele impresioabile și lăudaie ale Sărirăduului. A fost de ajuns, ca românul Em. An-tonescu, același profesor univ-ersitar și același fruntaș al bu-reștii, să-și spună cuvîntul într-un proces, protestînd energic con-tre măsurilor luate de gu-vernul țării de organizarea d-lui Corneliu Zelea-Codreanu, pen-tru ca marii iubitori de „Ade-vărul”, în spațiile unei ne-buni colective, amănitoare de zidurile lăunșului, să lăveze în trivial și macabre în același profesor, dublat de o roșie demn.

În clipele acestea, studențime-a noastră nu poate decât să încerce cu toată dragostea să-l scineze, ca, înălțînd anu-mite interese, a înălțînd spo-n-tan o cauză dreaptă.

Am putut înveța în două ore mai mult decît în 20 de ore de curs: am văzut pe profeso-rul eminent al Univerității na-ționale coborîndu-se din jumă-tătea teoriei pentru a ne da înfrîn-chip strălucit exemplului faptelor.

Românul Em. Antonescu s'a făcut dator să nu lăsa re-venșă.

CRONICA PLASTICA

† ION VIDU

Adusă pe fulgi de lemn, vestea morții lui Ion Vidu ne-a mîhărit sufletele! O flă-cără a idealismului sînt na-țional, își ascunde pădălna.

Într-o vreme cînd idealul național este singurul ideal, cîntecul lui deșteaptă, mîngăie, îmbărbătează. Cîntecul, este tovarășul cel mai bun al tîrînului și, modestul dascăl, a știut aceasta! „Răsunetele” lui au răsunat în toată țara.

Pentru toți, ele sînt dorul, strîns al de zi în suflet și care izbucnește cu furie neabătută, spre a înfrunghia deodată în tîrînului pasnic, pe „Arcașul lui Sfejan”, care cu același deviz „băluți ca toți, au fost amar”, s'a făurească idealul cîntat.

Lată naționalismul ce nu po-ate fi înclășnat; desti tobagi, își surică cu țările țorța și mîndria, neamului lor. (Astăzi, desti în țară liberă, a fi naționalist și a căuta căd de căd să-și ma-nifesteze acest naționalism, în-seamnă a lua numai decît ca-lea beciurilor, a fi tratat drept anarhist, atentator la ordinea publică, etc. — Oare, în Ro-mânia Mare??)

Melodiile imortalizate de Vidu, culesse de pe creștele munților, dragi lui, de pe pla-ziurile Banatului, din ecoul de seară al buciului, le împraș-tie în întreg Ardealul, ni le trimite nouă peste Carpați.

Si au fost răsunat cel mai bun!

Pentru a se cunoaște cît mai bine frații între ei, culege din popor cîntece de neîntrecută frumusețe melodică, cu vorbă dulce, curat românească, așa cum numai acolo (în popor) s'a păstrat, în pofida celor cei asuprae.

Lată pe bînzăna „negruță”, dar care totuși „nu-i țigăni”; lată firea „lugoșană”, plină de viață; lată țărînul român nepătimas, înțelept, așa cum numai un idealist, care a fost el, putea să-l vadă, cîntîndu-și bucuria și amarul, jalea și dragostea!

Ion Vidu, nu a căutat rîș-plata muncii lui, a serviciului n'prîhănit de mare pe care l-a adus cauzei unirii — în mult mai mare măsură decît acei care-și trămbitează „patriotismul”, de-acolo unde sunt co-foști.

Dește de meschineriele po-litice, el a trăit modest. Moare sărac, cum mor idealistii! Moare jeli de întreaga romînie cum mor patrioții. S'a stîns!

Melodiile lui le vor fredona mîștii cu pădurile, dealurile și cîmpurile, atîta vreme cît vor mai fi români pe aceste meleaguri.

Const. Dobre
Procesul atentatului dela „Dimineața”
La 27 Martie va avea loc procesul elevului C. Dumitrescu.

Este de observat că întru apărare ticălosului Socor, oc-naș și director de ziare, au sîrit toți fruntașii politicia-nismului venit.

Zecl de frunțai al barei s'au înscris ca apărători pentru sus-nimutul trădător, lichele și li-cherule, ce din ordinal lojeilor masonice vor țerfel, cum au mai rădut de altfel, sufletul românesc.

Profesioniștii calomniel
D. Corneliu Zelea-Codreanu a introdus șapte plîngeri contra directorilor ziarelor „Adevărul” și „Lupa”. — Socor și Fagure — prin care cere a se deschide ac-tiunea publică pentru calom-nie prin presă, deoarece prin foile ce le stau la în-demnă, au publicat articole tendențioase și ofen-satoare asupra acțiunii naționaliste și a conducă-torilor ei.

Viața unei națiuni este închinată culturii.
Ritmul civilizației și con-structurile specifice țării noas-tre, chiar dacă pot diferena- conceptii sociale contrarii, manifestate de diverse ge-nerații, adaptate diferi-tilor împrejurări, mențin totuși, același linie direc-toare: Ideala de cultură națională.

Azi, Regele Țării acordă, acestel preocupări de tot-deauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal și o oferă de ideal tinerel ge-nerații.
Generația tînără, crea-ută în războiu, va lupta pentru El și în numele Lui, cu înfrigurare și devo-tament.

CH. POPESCU-BOTOȘANI
Președinte al U. N. S. C. R.

Un profesor universitar la bara justă ei
Atîta timp, cît domnul pro-fesor universitar Em. Antonescu rămănea o personalitate sus-ceptibilă de capăt și ușor re-gimentabilă în „disciplina so-cialisto-democratică”, portretul d-sale, însoțit de articole elo-gioase, apărea la loc de cinse în coloanele impresioabile și lăudaie ale Sărirăduului. A fost de ajuns, ca românul Em. An-tonescu, același profesor univ-ersitar și același fruntaș al bu-reștii, să-și spună cuvîntul într-un proces, protestînd energic con-tre măsurilor luate de gu-vernul țării de organizarea d-lui Corneliu Zelea-Codreanu, pen-tru ca marii iubitori de „Ade-vărul”, în spațiile unei ne-buni colective, amănitoare de zidurile lăunșului, să lăveze în trivial și macabre în același profesor, dublat de o roșie demn.

În clipele acestea, studențime-a noastră nu poate decât să încerce cu toată dragostea să-l scineze, ca, înălțînd anu-mite interese, a înălțînd spo-n-tan o cauză dreaptă.

Am putut înveța în două ore mai mult decît în 20 de ore de curs: am văzut pe profeso-rul eminent al Univerității na-ționale coborîndu-se din jumă-tătea teoriei pentru a ne da înfrîn-chip strălucit exemplului faptelor.

Românul Em. Antonescu s'a făcut dator să nu lăsa re-venșă.

Un profesor universitar la bara justă ei
Atîta timp, cît domnul pro-fesor universitar Em. Antonescu rămănea o personalitate sus-ceptibilă de capăt și ușor re-gimentabilă în „disciplina so-cialisto-democratică”, portretul d-sale, însoțit de articole elo-gioase, apărea la loc de cinse în coloanele impresioabile și lăudaie ale Sărirăduului. A fost de ajuns, ca românul Em. An-tonescu, același profesor univ-ersitar și același fruntaș al bu-reștii, să-și spună cuvîntul într-un proces, protestînd energic con-tre măsurilor luate de gu-vernul țării de organizarea d-lui Corneliu Zelea-Codreanu, pen-tru ca marii iubitori de „Ade-vărul”, în spațiile unei ne-buni colective, amănitoare de zidurile lăunșului, să lăveze în trivial și macabre în același profesor, dublat de o roșie demn.

În clipele acestea, studențime-a noastră nu poate decât să încerce cu toată dragostea să-l scineze, ca, înălțînd anu-mite interese, a înălțînd spo-n-tan o cauză dreaptă.

Am putut înveța în două ore mai mult decît în 20 de ore de curs: am văzut pe profeso-rul eminent al Univerității na-ționale coborîndu-se din jumă-tătea teoriei pentru a ne da înfrîn-chip strălucit exemplului faptelor.

Românul Em. Antonescu s'a făcut dator să nu lăsa re-venșă.

Un profesor universitar la bara justă ei
Atîta timp, cît domnul pro-fesor universitar Em. Antonescu rămănea o personalitate sus-ceptibilă de capăt și ușor re-gimentabilă în „disciplina so-cialisto-democratică”, portretul d-sale, însoțit de articole elo-gioase, apărea la loc de cinse în coloanele impresioabile și lăudaie ale Sărirăduului. A fost de ajuns, ca românul Em. An-tonescu, același profesor univ-ersitar și același fruntaș al bu-reștii, să-și spună cuvîntul într-un proces, protestînd energic con-tre măsurilor luate de gu-vernul țării de organizarea d-lui Corneliu Zelea-Codreanu, pen-tru ca marii iubitori de „Ade-vărul”, în spațiile unei ne-buni colective, amănitoare de zidurile lăunșului, să lăveze în trivial și macabre în același profesor, dublat de o roșie demn.

În clipele acestea, studențime-a noastră nu poate decât să încerce cu toată dragostea să-l scineze, ca, înălțînd anu-mite interese, a înălțînd spo-n-tan o cauză dreaptă.

Am putut înveța în două ore mai mult decît în 20 de ore de curs: am văzut pe profeso-rul eminent al Univerității na-ționale coborîndu-se din jumă-tătea teoriei pentru a ne da înfrîn-chip strălucit exemplului faptelor.

Românul Em. Antonescu s'a făcut dator să nu lăsa re-venșă.

MIHAIL EMINESCU

SCRIERI POLITICE

(Ediție comentată de D. Murășu. Ed. „Scrierile Românești”).

Inițiativa editurii craiovene „Scrierile Românești” de a tipări pe clasici noștri a fost bineve-nită din două motive: până a-cum nu-i aveam comentarii, ex-istînd o sumedenie de ediții, care nu urmăreau un scop cul-tural, masacrîndu-se astfel stilul și gîndurile înaltelor noastre, în volume în care excelează gre-șala de tipar, totul în condiții tehnice deplorabile; prin inițiativa „S. R.”, punându-se stavilă acestui haos, se aduc reale servicii culturii românești în primul rînd, elevilor și stu-denților în al doilea rînd, cari pot găsi astfel o formă acceptabilă a scrierilor clasice. Un ajutor și culturii și școlii.

Nu avem pretenția de a avea ediții aședrea celor din străi-nătate, și nici puțin. Suntem bucuroși de sîrguința profeso-rului N. Cartojan.

Până acum au apărut: M. Kogălniceanu (comentat de N. Cartojan), N. Bădescu (comen-tat de Al. Mar. u.), I. Slavici (comentat de Sc. Struțanu), V. Alexandri — căldătorii și misi-uni diplomatice (comentat de Al. Mar. u.) și M. Eminescu — scrieri politice (comentat de D. Murășu).

În cursul lunilor Martie și Aprilie vor apărea: Gr. Alexan-drescu (comentat de I. M. Ras-cu), N. Filimon (comentat de G. Beicelescu) și I. Eliade Rădulescu (comentat de Emil Vir-tosu).

Acestă listă vorbește singură.

Apariția scrierilor politice e-rau așteptate de mult; li se sim-țea lipsa; nicăieri, nici în edițiile marcanțe, nu se găseau articolele marcul gazetar, nepu-tîndu-se astfel judeca de cei tineri a doua față a personali-tății lui Eminescu: cea de gînditor politic în ritmul scrierului cotidian.

Edițiile scrierilor politice sunt puțin.

În 1981 a apărut o culegere de articole adunate de Gr. Paucescu sub titlu: „Culegere de articole d'ale lui Eminescu”; în 1905 în editura „Minerva”

apare o ediție critică, întocmită de L. Scurtu; în 1909 la Văle-pul-de-Munte o ediție scoasă de d. Iorga, sub titlu „Icoane ve-chi și icoane nouă”; în 1910 „Ar-ticole politice” reproducute după Gr. Paucescu, adăugându-se și ciclul „Icoane vechi și icoane nouă”; în sfîrșit în 1914 la Iași „Opere complete”, îngrijite de d. A. C. Cuza. Dela această dată, încetează orice ediție pri-vitoare la scrierile politice ale lui Eminescu și abia anul acesta, cea îngrijită de d. D. Murășu, despre care vom să spunem cîteva cuvinte.

Pentru a putea contura per-sonalitatea gazetară și națio-nalistă a lui Eminescu avem nevoie să cunoaștem toate arti-colele rîșpise cu atîtă vrednicie în cotidianele vremii — „Tim-pul”, „Curierul de Iași” etc. Cu alte cuvinte, pentru a avea o bună ed. fie, în același timp cîștită, e necesar ca toate articole-le să fie publicate.

Desigur aceasta cere o muncă grea, miglăoasă și ingrată, dar numai astfel putem să ne for-mulăm o idee asupra perso-nalității politice a lui Eminescu. Pînă atunci vom avea numai păreri incomplete, comentarii parțiale și subiective.

Din acest punct de vedere — capital pentru o ediție comen-tată — păcătuesc și cea de față.

Intenția d-lui Murășu e de a desprinde, din activitatea ma-relui classic, aspectul naționalist conservator, pentru care motiv alege din toate articolele numai pe acele care vin în sprijinul tezei d-sale.

Incalificabil, gestul d-lui Mu-rășu, de a înălțura pașagii prea personale și de a actualiza ortografia. Căci, a te erja în cenzură față de un om, plusat de un geniu, care a depus o muncă uriașă, se poate numi ori cum, numai onest nu. Uni-tatea organică a articolului cere punctul de vedere chiar pre-personal — aceasta fiind motivată față de orice creier inteligent. Am fi văzut și judecat, cu'n ochi obiectivi, toată latura de pașune și pămînt.

În 1981 a apărut o culegere de articole adunate de Gr. Paucescu sub titlu: „Culegere de articole d'ale lui Eminescu”; în 1905 în editura „Minerva”

apare o ediție critică, întocmită de L. Scurtu; în 1909 la Văle-pul-de-Munte o ediție scoasă de d. Iorga, sub titlu „Icoane ve-chi și icoane nouă”; în 1910 „Ar-ticole politice” reproducute după Gr. Paucescu, adăugându-se și ciclul „Icoane vechi și icoane nouă”; în sfîrșit în 1914 la Iași „Opere complete”, îngrijite de d. A. C. Cuza. Dela această dată, încetează orice ediție pri-vitoare la scrierile politice ale lui Eminescu și abia anul acesta, cea îngrijită de d. D. Murășu, despre care vom să spunem cîteva cuvinte.

Pentru a putea contura per-sonalitatea gazetară și națio-nalistă a lui Eminescu avem nevoie să cunoaștem toate arti-colele rîșpise cu atîtă vrednicie în cotidianele vremii — „Tim-pul”, „Curierul de Iași” etc. Cu alte cuvinte, pentru a avea o bună ed. fie, în același timp cîștită, e necesar ca toate articole-le să fie publicate.

Desigur aceasta cere o muncă grea, miglăoasă și ingrată, dar numai astfel putem să ne for-mulăm o idee asupra perso-nalității politice a lui Eminescu. Pînă atunci vom avea numai păreri incomplete, comentarii parțiale și subiective.

Din acest punct de vedere — capital pentru o ediție comen-tată — păcătuesc și cea de față.

Intenția d-lui Murășu e de a desprinde, din activitatea ma-relui classic, aspectul naționalist conservator, pentru care motiv alege din toate articolele numai pe acele care vin în sprijinul tezei d-sale.

Incalificabil, gestul d-lui Mu-rășu, de a înălțura pașagii prea personale și de a actualiza ortografia. Căci, a te erja în cenzură față de un om, plusat de un geniu, care a depus o muncă uriașă, se poate numi ori cum, numai onest nu. Uni-tatea organică a articolului cere punctul de vedere chiar pre-personal — aceasta fiind motivată față de orice creier inteligent. Am fi văzut și judecat, cu'n ochi obiectivi, toată latura de pașune și pămînt.

În 1981 a apărut o culegere de articole adunate de Gr. Paucescu sub titlu: „Culegere de articole d'ale lui Eminescu”; în 1905 în editura „Minerva”

apare o ediție critică, întocmită de L. Scurtu; în 1909 la Văle-pul-de-Munte o ediție scoasă de d. Iorga, sub titlu „Icoane ve-chi și icoane nouă”; în 1910 „Ar

Momente de îngrijorare După douăzeci și cinci de ani Procesul „Gărzii de fier“

Atmosfera vieții noastre publice este din zi în zi mai grea; pretutindeni momente, amenințări, revolte, tulburări clasice, nemulțumiri de conștiință; pretutindeni un dispreț savant, îndemnați de justiție, față de reprezentanții anului în pragul falimentului; pretutindeni, ora și seara de răsunare politică și științifică și din roadele nefaste.

Căldura ne putem da seama de grozavie care ne așteaptă mâine, cotidian adăugăm în paharul nemulțumirii încă una. Loviturile pe care le primim, oriunde de durare, ori unde de brutalitate, nu mai nedămetesc pe nimeni.

În acești douăzeci și cinci de ani de după război, ne-a fost dat să parcăm o vreme în toate gamele mizeriei omenești.

Cu fiecare grupare politică, născută din haosul posibil, ne-a plăcut să facem încercări, pe fiecare demagog, ridicat din mociră dăruită de a totașului politic, l-am crezut în stare să pună ordinea în mecanismul dezorganizat al statului nostru.

Cu fiecare am avut o desigurare deznădă. Niciunul, absolut niciunul, nu s-a dovedit capabil să onoreze prin autoritate și cinste nedescurtă, înalte chemări ale țării.

Am ajuns, numai prin binecuvântarea și stăruirea ostentivă a partidului politic, la bugete de ispită, de mizerie, de sacrificiu.

Toți au debutat prin aceeași vana promisiune, toți au sfârșit cu bilanșuri rușinoase, pe care moravurile acestor țări civilizate... și democrațiile nu le-au cunoscut niciodată, toți au avut ca primă grijă ghiftuirea clientelei politice doctă și fidele.

Bilanșul activității partidelor politice s-a soldat în fiecare an cu goluri bugetare inavabile sau... în orice caz, greu de stabilit.

La Reșia lucrătorii au refuzat, nu de mult, să participe la alegeri; în recentele alegeri de la comuna agricolă, în județul Moldovei de sus, agricultorii despuși de politică, au refuzat să mai trimească delegați la votare.

S-au convins bieții oameni că promisiunile făcute în anii de opoziție se așteaptă așezându-se în anii de guvernare.

Cum să se mai încreadă în formula de la începutul secolului, „insusitorii economiei“ pe care le preconizează alții „specialiști“, când ei își dau seama că nu poate vinde dublu-decalitrat decât ca derizorie sumă de 20 lei?

Că să mai speră tărâmul din Râșeni care preferă să arunce porumbul în grădă, decât să-l vândă pe nimic?

Căru economist improvizat i-a căpat obrazul de rușine când și-a dat seama de inutilitatea teoriilor economice-financiare pe care le-a creat?

Nimeni nu pare a se stăchid. Toți sunt preocupați de încheierea unui nou împrumut, care până la cernă se spulberă și puținul prestigiu pe care-l mai aveau în străinătate.

Și în acest timp accuși cu dispreț pe alții naționalități de ocazie, ascunși sub fiamura

partidelor politice, agitănd șomoros „supremele interese de stat“.

Funcționarii îndesc într-o crantă mizerie. Carba de sacrificiu a lovit, adănc și sigur, în cei mici. Cel cu averi agonișite își vor găsi oricând noi subsidii, după sistemul învâțat.

Cine îndrăznește să-și clameze durerea verbal sau în scris, riscă să-și piardă și puțina palne ce i-a mai rămas... sau chiar viața.

Nimeni nu pare hotărât să curme răul dela rădăcină. Suntem lăsați la voia unei soarte în perspectivă cerea nu clămim nimic sărăcit.

Măine poate, atâtea mâini ucigăse, care ne urăsc și ne pândesc în fiecare moment, vor izbucni să aprindă cu succes jocul revoluției.

Cine va fi în stare să-l stingă?

Guvernul care se mulțumește să redacteze comunicate oficiale optimiste?

Politica care face tot ce-i stă în putință pentru a îndârji și mai mult spiritele?

Ne îndolăm.

Nu vor să înțeleagă oamenii noștri politici că venimur acesea de sumbră mizerie, cer mai multă cumințenie?

Tineretul universitar, a cărui răvnă pentru carte a fost așid de discutat la tribuna parlamentară, așteaptă dela oamnei noștri politici, exemple de cumințenie, mai multă decență în purtare și un interes ceva mai viu pentru interesele vitale ale națiunii.

Astfel vom avea și noi pe cine urma.

Th. VOINEA
— X —

Memoriul studenților farmaciști

Societatea studenților în farmacie, a înaintat M. S. Regele următorul memoriu care vorbește deajuns pentru a nu mai fi comentat:

Cu încredere în dragostea, pe care o poartă M. V. tineretului ce se instruește, aducem la cunoștința Suveranului țării greaua stare în care ne găsim.

Faculitatea de farmacie nu are un local propriu, din care cauză este nevoită să închirieze localuri care sunt improprie pentru instalarea laboratoarelor. În aceste laboratoare, insuficient ca spațiu, prost ventilate, stăm într-o atmosferă otrăvitoare de gaze ce ne distrug continuu sănătatea. Plătim cea mai mare taxă pe care nu o plătesc nici un alt student dela Universitatea din București și nu avem nici barem o bibliotecă unde să ne completăm cunoștințele.

În actuala stare financiară a țării, clădirea facultății nu s'ar putea realiza decât apelând la contribuția publică, prin emiterea unui timbru de 2 lei pe receptele ce intră în toate farmaciile. Deaceia, noi ne adresăm M. V. și Vă rugăm să ne acordeți înaltul sprijin al M. V. în acțiunea noastră și să dispuneți aprobarea acestui timbru, ca astfel, cu fondul adunat să se poată clădi facultatea de farmacie „Regele Carol al II-lea“.

S-au împlinit douăzeci și cinci de ani de când tinerimea Universității din București, sub conducerea profesorilor ei, a făcut impunătoare manifestație din Piața Teatrului, la 13 Martie 1906. «Lupta pentru limba românească», căci aceasta este adevărata idee ce a condus atunci spiritul mulțimei ce se afliase zidului de apărare a studenției, a trecut prin două decenii și procesul suferitei ce frământă atunci studenția, a reînviat din nou în preocupările generației de azi.

Faptul în sine—reprezentarea pe scena Teatrului Național a unor piese în limba franceză—fără mare importanță, dacă ar fi fost lăsat să se consume fără ca nimeni să nu se fi gândit la urmările lui, ar fi marcat începutul unei morți lente prin substituirea limbei naționale cu una străină. Ce ar fi însemnat oare, dacă piesele jucate în frunze pe scena Teatrului Național și conferința tot în aceeași limbă anunțată la Ateneul Român, ar fi trecut fără să fi dat naștere la acea explozie de indignare și repulsiune față de autorii acestor tentative, ce a avut loc la 13 Martie 1906?

Incontestabil, lucrurile s'ar fi repetat și procesul de instruire a culturii noastre naționale ar fi mers crescând.

Am fi văzut deci, cum sub ochii noștri, mai târziu, în locul unei pieșe în limba franceză, s'ar fi jucat alta în limba maghiară sau chiar în idish: tot așemenea Ateneul Român în loc să servească ca instituție națională unde să se expue tot ce avem mai select în creațiile geniului românesc, ar fi devenit o tribună dela care azi francezii, mâine ungurii și poimăine jidanii, ar fi împorcat în publicul dornic de cultură, nu hrana necesară înobilării sufletului, ci otrava cosmopolitismului, comunismului, sau altor curente diametral opuse naționalismului.

Dacă oamenii noștri politici și clasa noastră conducătoare, nu au fost animați de ideea națională, dacă sub oblașturile spiritului lor de xenofilie și cosmopolitism, s'a încercat acest atentat contra limbii române, studentul me a stat veșnic trează și a opus o rezistență eroică și onorabilă. Douăzeci și cinci de ani ne despart de evenimentele petrecute la 13 Martie 1906, totuși ideea călăuzitoare înfruntând vitregia vremurilor și trecând peste mentalitatea schimbătoare a oamnelor, a rămas aceeași, găsindu-se întotdeauna locul în suferințele tinerilor generații.

Când cu câteva luni mai târziu după întâmplările din Piața Teatrului apărea de sub tipar o carte în care găsim materialul informativ și documentar pentru înțelegerea celor întâmplate, d. N. Iorga zicea următoarele: «Pentru a ne aminti zilele de luptă și pentru a se pregăti și mai mult conștiința publică în vederea politicii naționale a viitorului se tipărește această cărțișcă».

Da, amintirea zilelor de luptă trebuie să stea veșnic trează în mintea tuturor; conștiința publică trebuie pregătită în vederea politicii naționale. Sunt vorbe care reprezintă faptele trecutului

1) N. Iorga: «Lupta pentru limba românească». Pag. 4.

a unui trecut din care păstrăm ideea dar am pierdut oamenii.

Totuși ideile semănate de ei au dat roade și nimeni nu poate contesta aceasta. Dacă în scurgerea timpului, anumite personalități proeminente în mișcarea națională, s'au îndepărtat de adevărata mață, totuși curentul, anemiat momentan, s'a refăcut și astăzi făcându-și loc tot mai mult în sufletul maselor, nu va întârzia să ne ducă la biruință.

Procesul nostru milenar, s'a sfârșit cu inaugurarea biruinței unui popor dornic de viață și civilizație. Când ostașii români s'au întors de pe cele patru fronturi cu rănile pe piept, dar totuși fericiți de miracolul ce-l făcuseră prin întregirea națională, s'au izbit de un alt dușman: jidanii. S'au oprit deci ostașii noștri, au stat un moment pe gânduri, și-au refăcut forțele pierdute și au strigat: războiul începe iarăși! Dar s'a observat o diferență atât în fond cât și în formă: forma s'a schimbat căci dușmanul contra căruia luptăm e chiar în casa noastră; în fondul, noi mai formăm legiunile de ostași din generațiile trecute care și-au făcut datoria îndeplinind întreaga neamului, ci noile generații de astăzi și cele ce vor urma după noi trebuie să formeze legiunile de ostași cărora le este hărăzit să scape țara de dușmanul intern.

Dacă acum 15—20 de ani, cineva ar fi întrebat pe un copil de școală ce este Transilvania sau Basarabia, ar fi răspuns că sunt ținuturi locuite și stăpânite prin teroare de ruși sau unguri, și că odată și odată ele tot vor fi alipite la patria mamă. Și nu era școlar care să nu-i vibreze sufletul la unison cu ceilalți colegi când se intonau cântecule naționale de desrobire a fraților de dincolo. Zeci de ani școala națională a propovăduit și a infiltrat în sufletul tinerilor generații, ideea unei Români-Mari.

Și sfârșitul l'am văzut. El ne-a adus realizarea idealului pe care l'au urmărit generațiile trecute, și pe care l'am văsat și noi în copilăria noastră.

Școala și generațiile vechi și-au îndeplinit datoria. A venit rândul școlii noi și să dea contribuția. Caracterul școlii noastre trebuie să fie naționalist, iar învățătorii și profesorii care sunt chemați să formeze caracterul unor generații trebuie să-și dea seama de greutatea răspunderii lor.

Dacă vechea școală trebuia să formeze caracterul ostașilor pregătindu-i pentru a realiza întreaga națională, noua școală, trebuie să sâdască în sufletul școlărilor dragostea de țară și să-i fortifice pentru lupta împotriva jidovismului. Ținta către care trebuie să se îndrepte noile generații, este deci purificarea vieții politice de politicianismul laș și parazit și eliminarea radicală a minorității jidovești.

Totă această răvnă ce trebuie pusă de cei chemați ca să infiltreze în sufletele noilor generații naționalismul, are nevoie de un suport organic. Acel suport trebuie să-l formeze limba națională. Să nu se uite nicodată, că limba „este forma cea mai înaltă, cea mai deplină, în care se poate exprima sufletul unui popor“ (1). Măstina sfântă dela strămoșii noștri, limba a fost păstrată ca un talisman a ducător de bine, și cu toate alterările ce au survenit fie dintr-o parte fie din alta, ea și-a păstrat caracterul specific național.

Lupta s'a dat în arena publică și politică, când se încerca falsificarea ei prin introducerea de elemente noi anarhice și incompatibile cu structura ei organică, sau s'a dat în locașurile de cultură când clasa suprapusă a încercat s'o substituie cu una străină. Un exemplu destul de elocvent l'am avut la 13 Martie 1906.

După 25 de ani, necesitatea de a sustine din nou drepturile limbii naționale, apare mult mai evidentă. Imediat după vinderea rănilor căpătate la catolicismul războiului, când universitățile și-au deschis largi porțile tineretului dornic de cultură, am fost înabuziți de nămolul de jidanii parveniti în mod fraudulos pe băncile acestei instituții. Și atunci studenția română, sezând dela nou pericollu, a cerut stăruitor delă 10 Decembrie 1922 «examine riguroase pentru cunoașterea limbii române».

Indignăți până la paroxism de imperpetrarea studenților jidani, care ne stidui cu ignoranța lor în ce privește cunoașterea limbii române, revoluții și contra studenților ruși din Basarabia care-și făceau o țară în vorbă rușește mai ales în zilele de curs,

ea a opus acei veto categorice și unora și altora.

Solidaritatea națională era profund contaminată prin vorbirea mai multor limbi în instituțiile noastre culturale.

Era deci o datorie ca studenția română să proclame încă odată în auzul tuturor, drepturile limbii naționale. Strigătul ei de alarmă, dacă a lăsat rece pe anumiți oameni politici, dacă presupusa clasă conducătoare a întors capul cu lașitate la auzul acestui strigăt, masele populare la schimb și-au deschis larg sufletul și au îmbrățișat această revendicare. Graiul românesc nu poate tolera asasinatul ce s'a pus la cale: limba noastră națională nu poate fi substituită cu nici una de pe suprafața pământului. Cine vine în locașurile noastre culturale, trebuie să vorbească limba românească, și dacă nu vrea, îl vom lua de spate și îl vom da afară.

Cu multă dreptate, spunea la 12 Martie 1906 d. N. Iorga următoarele, la o lecție ținută la Universitate: «dacă fiecare are dreptul de a vorbi în casa sa limba care-l pare mai bună este o datorie elementară de solidaritate socială și națională, este o datorie de înaltă civilitate a nu face să se audă nicodată în afară de marginile casei tale, altă limbă decât limba națională» (2).

Ideea păstrării intacte a limbii naționale, în manifestațiile noastre culturale politice sau sociale, a apărut odată cu primele scânteceri ale culturii naționale, a înfrânt vitregia vremurilor, a

2) Idem. Pag. 33.

Lucian Corchez
Director Depart. Inf. Presii și Propagandei

— X —

Căpune străinătatea

Cultivatori ai unei triste mediocrități în scris, nevoiași Socori, la ori ce manifestare națională arborează o specie toare: ce zice străinătatea!

Prin imbecilitate cele trei cuvinte, rostite îngrijorător, au ajuns o marotă așezată a politicianului român.

Se spune străinătatea? Să fim serioși domnilor. Văgăntreba ce spuneți dumneavoastră despre Mussolini, despre Hitler, sau despre camelofii francezi? Și cam unde le doare pe țările respective de cea ce spuneți dumneavoastră?

Străinătatea nu se îngrijorează de cea ce fac naționalistii români. Ea spune cu totul alt ceva:

1) Data înființării cercului.
2) Istoricul asupra activității cercului, dela înființare până în prezent.
3) Adresa cercului în momentul de față.
4) Numărul membrilor la 1 Dec. 1930. Studenți, studenți.

5) Camin
Adresa și data înființării.
Numărul căminștilor. Studenți, studenți.
Condițiile de primire și existență.

6) Cantină
Adresa și data înființării.
Numărul persoanelor.
Condițiile admiterii.

7) Ajutoare
Stat Județ.
Subvenții speciale.
Venituri colonale.

8) Activitate
Bibliotecă înființată.
Festivaluri București și provincie.
Excursii de propagandă.
No. particip. itinerarii.
Colonii de vacanță.

În rezumat sus amintim publică creșterea ultimelor evenimente naționaliste din România, cu arestarea și darea în judecată a fruntașilor Legiunii „Arhanghelul Mihail“ și „Garda de fier“, condamnată la închisoare și exil, încheierea a guvernului, încheierea cu armatele răsăritice.

„Nu putem decât să dorim, întreg poporului român, țării de a asfina, o luptă atât de neapărată și de a lăsa tinerii să ajungă la Dumnezeu și a patriei noastre!“

Aceasta spune străinătatea, deci jos masca domnilor.

Printr-o dificultate ivite, a fost înădă necunoașterea exactă

Andrei Coșma

Un mare proces care a sbr- chiar sub cinspre-sece ale in- chisoare sau eldar cu amenda.

Da or fi însemnat distragera „Gărzii de fier“ și or fi însemnat una din cele mai mari victorii pe care ar fi putut să le aibă toate elementele urăitoare din această țară.

O condamnare pronunțată de justiție ar fi fost armată de ropote de aplauze nesfârșite ale tuturor inamicilor românismului.

Iată pentru ce populația românească din toate categoriile — săraci, bogați, tineri sau bătrâni — a așteptat din toate colțurile țării ca infrigurate sentința tribunalului de Ilfov.

Iată pentru ce mai multe mil de cetățeni ai capitaliei au salutată cu entuziasm neașteptat pe apărătorii celor 7 fruntași ai „Gărzii de fier“, la capitalul desbaterilor.

Dar procesul „Gărzii de fier“ a avut mai multe faze. Din acestea, faza finală — o spunem cu tot respectul pe care-l datorăm parchetului — a îngrajor, a îndurare, a îndoliat sufletele noastre, ale tuturor celor care simțim românește.

Am fost loviți ca palmele peste suflet și o spunem cu un slab ecou al durerii cetățean — atunci când am citit aceea aată de apreciată și de simpatice gustată notată a unei fide din Săndar, neînsoțită anti-românească — «D-l Princi-Procuror, cu grad de Președinte a făcut apel pe 14 pagini, scris și semnat de D-sa».

Se vor fi bucurat mulți la cetirea acestei note dar noi românii ne-am înfrânt și mai mult, o spunem franc, ne-a rămas un semn de întrebare îngrăitor înfipt ca un ghimpe în inimile noastre românești:

Apelul este un drept, dar totuși sunt și drepturi de aceea care răsces prin duritatea lor și mai ales profund faptele și împrejurările în care aceste drepturi se aplică.

INTAIA FAZA: acuzatii de o gravitate fără seamăn. Depozite ca munții, arme, ecarate, persoane care trebuie ucise, lovituri de stat. — Percheziții, închideri școlilor, oprirea publicațiilor, confiscarea tuturor lucrurilor. Parchetului acuzator, lansează mandate de arestare, ridică oamenii dela vetele lor, din familiile lor, dela ocupățiile lor. Îi aruncă în închisoare.

A DOUA FAZA: Judecătural de instrucție acorda la jumătate acuzarea: Frantașii mișcăru nu mai sunt acuzați de complot, lovituri de stat, etc., ci de a face agitații din care ar putea reeși un pericol pentru siguranța statului „art. 11 al II, partea II-a din legea Mărcescu“. Frumosa depresiune. Onorabilă. Nu?

ATREIA FAZA: Acuzarea D-lui Procuror în fața Tribunalului Seef. 4-a, seduzată la trei sferturi.

Trecutul acuzărilor, mentalitatea lor, tendințele lor ar putea fi periculoase pentru siguranța statului român.

Se cere circumstanțe atenuante „totuși dacă Țib, va găsi ca și mine că sunt atenuații ori închisoare, nu mare, dar închisoare“

Nimic de zis, iolal, demn drept, obiectiv.

A PATRA FAZA: Tribunalul după toate dovezile apărării achită în unanimitate pe acuzați, găsindu-i nevinovați.

A CINCEA FAZA: Apel istoric, am putea zice, al D-lui procuror: cei atestați, ramân mai departe închisi la Văcărești.

Privind faptele așa precum s'au petrecut ne întrebăm: cum se poate? cum se poate omenește, ca după ce se ridică oamenii nevinovați dela casele lor, din familiile lor, după ce sunt arestați și chinuți, după ce li se produce daune morale și materiale care nu se pot plăti cu nimic, în fine după ce un tribunal în unanimitate, îl declară nevinovați, CUM SE POATE OMENEȘTE ca acești oameni să fie menținuți și mai departe în stare de arest?

Și dacă pe deasupra urmărind acopul acestei persistențe îndărăte a parchetului, ne îngrozim.

Pentru că se urmărește ca o pată nepermisă străine și nămeșă unei mișcări românești.

Apelul este un drept, îl recunoaștem.

Ne închinăm. Dar ei ne-a săngerat inimile.

Sunt trimi care au săngerat o mie de ani sub lovituri orămeșă pentru dreptate și pentru libertate românească.

Condițiile oragmatiche ale ideologiei naționaliste au rămas neschimbate. Pentru aceste motive, articolul păstrează astăzi acei acum cinci ani semnificația integrală. Redacția la actualizat, păstrându-l forma și conținutul inițial.

C. S.

Aurel Mihail

EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI VIAȚA STUDENTEASCĂ

Studenția creștină conștiință de rolul său, în viața socială românească a hotărât încă în congresul dela Craiova din Decembrie 1928 organizarea educației fizice în rândurile studenților din toate centrele universitare.

Anul 1929 a prezentat o activitate bine cunoscută în țară și peste hotare. La București s'a ținut campionatul național studentesc de fotbal as, atletism, tenis, scrimă și înot. Echipa studentescă națională a reprezentat Uniunea și țara la jocurile internaționale studentesci dela Davos, dela finele anului 1929 și luna Ianuarie 1930.

Anul 1930 este epoca de organizare a educației fizice în centrele studentesci cu care ocazie comitetul executiv a întocmit prin departamentul sporturilor regulamentul de funcționare astăzi în vigoare.

Se remarcă cu o deosebită atenție impulsul ce studenția creștină dă acestei mișcări menită de a îmbunătăți starea fizică a studenților creștini.

Întreaga particulară care miază la parul unui a deschi a cărei inițiativă oficială a Parchetului București și Cluj care fac toate eforturile ca să asigure studenților, practica

gimnasticii și sporturilor în condițiile cele mai bune. Canalizarea acestor eforturi întrupută de O. N. E. F., asigură o bună reușită acestui curent de cea mai mare importanță pentru tineretul universitar. Întelegerii timpului de realizare pe acest teren nu se poate ca eforturile comune să nu aibă răsunetul dorit în masele studentesci.

Rezultatul campionatului național studentesc al sporturilor de iarnă din 6—7 Februarie a. c., este următorul:

1. SKY
a) 15 km. fond:
1. Faur Lucian (Cluj) 1'38" 27"
2. Bodianu Er. " 1'23" 45"
3. Olteanu Ilie " 1'24" 39"
4. Gros Norb. (Buc.) 1'23" 23"
5. Krijevski S. " 1'31" 21"
6. Frătan Al. " 1'32" 3"
7. Horvath Al. " 1'33" 12"
8. Goran Val. " 1'37" 59"
9. Lătu A. " 1'39" 43"
10. Iarca N. " 1'42" 45"

b) stalon (1500 m. cu circa 300 m. dif. de nivel)
1. Frătan Al. (Buc.) 2' 40" 1/2
2. Horvath A. " 3' 06"
3. Ivănescu I. " 3' 09"
4. Faur Luc. (Cluj) 3' 12"
5. Torge V. (Buc.) 3' 19"
6. Krauss H. " 3' 21"
7. Oană Gh. " 3' 22"
8. Popescu V. " 3' 33"

2. Bobsleigh
Se clasază prima, echipa studenților dela Asociația Politehnică compusă din studenții: I. Frim și D. Zană.

În afară din concurs s'au ținut la ski probe cu studenți din centrele studentesci: București, Cluj și Iași.

a) 6 km. fond:
1. Seceleanu M. (Buc.) 29'36"
2. Ștefănescu M. " 30'36"
3. Rădășanu A. " 31' 8"
4. Spornic D. " 31'17"
5. Bera M. " 31'49"
6. Papp Felicia " 32' 2"
7. Capsali Silvia " 34' 7"
8. Diela Maria " 35'28"

b) stalon (1090 m. cu arta 150 m. dif. de nivel)
1. Cantăuzio Elena (Iași)
2. Ștefănescu M. (Buc.)
3. Papp Felicia "
4. Diela Maria "
5. Rădășanu Areta "
6. Berra Maria "
7. Spornic D. "

Rezultatele acestea ne dau posibilitate să înțelegem din programele apreciable într'un viitor foarte apropiat.

N. ALBESCU
Director Depart. Sporturilor
dela U. N. S. C. R.

1) Idem. Pag. 10.

